

Co se stalo jednoho podzimního odpoledne na náměstí

Ten den foukal studený vítr, ale nebe se zářivě modralo. Jen tu a tam po něm přeplul bílý mráček. Frantík se procházel s Kazanem po náměstí. Koukl na věžní hodiny. Ukazovaly teprve půl třetí. Ještě půlhodina zbývá, než si Matěj se Zdíšou napíšu úkoly. Půl hodiny musí Frantík počkat, než vyjdou ven.

Bylo středeční odpoledne a v tuhle dobu se náměstí skoro vylidnilo. Chlapec zvedl hlavu a pozoroval, jak po obloze uhání načechraný bílý obláček. Pod mrakem se rýsovala černá křídla letících ptáků. To je zvláštní, pomyslel si Frantík. Tři ptáci krouží nad náměstím, a nikdo si jich nevšimne. Pak sklonil hlavu a zadíval se na padající žluté listy. Vítr je odvál daleko od stromů, unášel je po dlažbě a nakonec rozfoukal do všech koutů. To je zvláštní, pomyslel si opět Frantík. Já v tatínkově dílně smetu každý odstřížek na hromádku. Ale vítr je jako ledabylý rozverný zametač. A jak si tak Frantík zasněně přemítal, protože on rád snil, náhle k němu dolehl hluboký a pořádně našťvaný hlas: „Doprkvancic! Nemůžeš si toho psa podržet?“

V tu chvíli si Frantík uvědomil, že pustil vodítko, a otočil se.

Na rohu náměstí stála jakási hřmotná žena v tmavém kabátě. S červenou rtěnkou a dlouhými rezavými vlasy vypadala dost nápadně. Na nohou měla černé kozačky. A právě kolem těch bot se jako dlouhá stužka ovíjel Kazánkův vysouvací řemínek.

„Promiňte,“ přiběhl Frantík na pomoc.

Sotva se sklonil, aby ženu vyprostil, štěně začalo vesele dořážet.

„Jdi pryč! Nech mě!“ odháněla psa ta mohutná žena, přitom několikrát hlasitě kýchla a sama se snažila z vodítka vymanit.

Chlapec docela zblízka spatřil její silné prsty s krátce zastřiženými nehty. Ale na zkoumání cizích rukou neměl čas. Rychle uchoopil štěně za obojek a řemínek svinul.

„Nezlobte se,“ omluvil se ještě jednou Frantík.

Ale žena jen mávla rukou. Najednou se tvářila, jako by se mrzutá příhoda se zapleteným vodítkem ani nestala. Jako by jí chlapec akorát zbytečně otravoval a zdržoval.

Bylo v tom něco podivného, třebaže Frantík nedokázal říct, v čem ta podivnost tkví. Zahnul tedy do podloubí a odtamtud neznámou ženu nenápadně pozoroval. Ta upřeně hleděla na protější stranu náměstí. Právě tam, kde se leskla výloha místního starožitnictví.

Frantík v tom starožitnictví jednou byl. Tehdy, když podezřívával Ondřeje Pitrmána z krádeže tetiny vzácné cukřenky. Pamatoval si, jak ho v obchůdku okouzila spousta krásných starých věcí. A prodavač, starší hubený mužik v brejličkách, s ním mluvil poněkud suše, ale zdvořile.

Co tam ta divná maškara vidí? nechápal Frantík a jeho zvědavost neustále rostla.

Náhle si žena navlíkla prstové rukavice a těžkopádným krokem zamířila přes náměstí přímo ke vchodu do starožitnictví. Jakmile v něm zmizela, Frantík zkontroloval hodiny. Dlouhá ručička ukazovala na devítku. Tři čtvrtě na tři. Uplynula minuta, pak druhá, třetí, a vtom žena spěšně vyšla. V ruce držela napěchovanou tašku. Ale neodcházela! Otočila se ke dveřím. Jako by snad zamykala...? Frantík překvapeně vykulil oči. A tu se odněkud přiřítilo červené auto, prudce zabrzdilo, žena do něj hbitě nasedla a vůz uháněl pryč.

Co se to stalo?! vykřikl v duchu Frantík.

Už ani vteřinu neváhal a rozběhl se ke starožitnictví. Kazánek mu sotva stačil. Na něj však Frantík ani nepomyslel. Utíkal

jako o život, protože tušil něco zlého. Ovšem to, co spatřil za prosklenými dveřmi, mu doslova vyrazilo dech.

Pan starožitník se bezmocně svíjel na židli. Byl k ní přivázaný. Přes pusku měl nalepenou pásku. Ale jeho oči úpěnlivě prosily o pomoc.

První vyšetřování, kdy je Frantík opět nazván špuntem

Sotva se Frantík trochu vzpamatoval, zkusil otevřít dveře. Vzal za kliku a několikrát jimi zalomcoval. Byly však skutečně zamčené.

„Nebojte se, já někoho přivedu!“ zavolal přes sklo chlapec a uvězněný prodavač aspoň vděčně pokýval hlavou.

Frantík se rozhlédl. Z pravé strany přicházely dvě ženy. Jedna s blondatými lokny a druhá s černým drdůlkem. Něco si povídaly a podpatky jim souběžně klapaly, jako by si navzájem notovaly.

„Paní, prosím vás, pomozte!“ vyběhl jim naproti Frantík. „Někdo přepadl starožitnictví, svázal prodavače a zamkl obchod!“

„Cože?“ vyděsily se ženy. „Starožitnictví? A svázali prodavače?“

„Honem, honem!“ pobízel je Frantík. „Musíme ho vysvobodit.“

Všichni tři nahlédli přes sklo dveří a byl to opravdu srdceryvný pohled. Nemohoucí prodavač jen pokyvoval hlavou a prosebně zíral.

„Ach, to je hrůza!“ vykřikla žena s blondatými lokny.

„Zavolám policii,“ rozhodla ta druhá s drdůlkem a už vytahovala mobil z kabelky. Vytukala číslo a po chvílce dramaticky vychrlila: „Dobrý den! Okamžitě přijedte na náměstí! Bylo přepadeno starožitnictví a prodavač je svázaný a zamčený!“

Sotva domluvila, objevil se nějaký pán s kloboukem.

„Co se stalo?“ vyptával se dychtivě.

„Přepadli starožitnictví,“ oznamovala důležitě žena s drdůlkem. „Chudáka prodavače přivázali k židli.“

„Proboha!“ zkoprněl muž v úžasu.

A náhle přispěchali i další občané městečka. Odkud se vzali, když předtím bylo náměstí skoro prázdné? Možná ze všech koutů jako to naváté listí. Ale nepřivál je vítr. Přilákala je zvědavost. A hlouček se zvětšoval. Než dorazila dvě policejní auta se zapnutou houkačkou, stál před starožitnictvím vzrušený dav lidí. V tom davu se tísnil i Frantík s Kazánkem. Ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Všichni dychtivě očekávali, co se bude dít.

„Uvolněte místo!“ vyzvali dva muži v uniformě občany.

Nato oba strážci zákona prošli úzkou uličkou k proskleným dveřím, které zkusili otevřít.

„Je zamčeno,“ pronesl ten vyšší.

„Jste v pořádku?“ křikl ten menší s knírkem dovnitř krámku.

„Musíme zavolat zámečníka, aby dveře odemkl,“ uvažoval ten vyšší.

Potom se oba otočili k davu.

„Kdo z vás k nám telefonoval?“ zeptal se ten kníratý.

„To jsem byla já,“ přihlásila se významně žena s drdůlkem.

„Tedy já a tady moje přítelkyně. My jsme tu byly první.“

„Viděly jste něco, nebo někoho podezřelého?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou žena s loknami.

„Dobře,“ přikývl kníratý policista. „Jděte prosím do auta. Kolegové vás odvezou na stanici, kde s vámi sepišou protokol.“

